

formidine oppositi conjunctus. Vid. *Piccartus Diss. de Veritate, quæ est XIV. in Philos. Altorf. p. 165. tb. 10. § 14.* Quæ cum ita sint, nec verba Scripturæ in se absolutè & simpliciter considerata, siue legantur, siue audiantur, facere possunt, ut ipsæ res illis significatæ ullo modo sensibus cognoscantur, & ab his ad intellectum deducantur, atque ab hoc tanquam composita aut diuisa apprehendantur, cumque recisæ nec per semet ipsas ullo modo sensibus pateant, manet certum & immotum eas intellectum, ut compositas non cognoscere nec præpositionibus de illis formatis certo ac immoto assensu inhærere posse. Quanquam vero autoritate parentum aut Ecclesiæ, item per miracula aliisque hujusmodi rationibus non raro persuaderi quibusdam soleat, res verbis Scripturæ significatas inter se esse compositas, non tamen alius, quam cum formidine Oppositi conjunctus, talem persuasionem sequi potest assensus, qui ad veram fidem nequaquam sufficit, quippe quam tali assensu niti superius ostendimus, quem plena proæresis & electio atque Acquiescentia voluntatis consequatur. Multo minus vero appetitus rationalis movebitur, ad sectanda & persequenda Spiritualia, Solis verbis Scripturæ ea significantibus aut representantibus, etsi contineantur illis plurimæ, eaque gravissimæ rationes & argumenta; ad persuadendas res tanti momenti aptissima, quando modo adhortationibus, modo dehortationibus, modo promissionibus, modo comminationibus utitur scriptura, cum peccatores à peccatis abducere & ad se convertere vult. Quod si enim de vitiosis rectè dixit Aristoteles. *Qui affectibus ducitur, nunquam auditurus est dehortantem à vitiis, neque etiam rationum ac præceptorum momenta intelligit. Talis porro habitus, in quo est, eum quomodo à proposito suo abducere ullis rationibus, valeas. L. X. Eth. cap. 11. §.*

Conf.